

Условията при които ще работимъ сж трудни. Въ замѣна на това, обаче, резултатитѣ ще бждатъ двойно по-ценни.

Редакцията на списанието „Детски животъ“, ще се стреми да предаде въ своитѣ броеве, всичко онова, което интересува детето. Всичко ще бжде пречистено презъ ситото на социалната необходимостъ до степенъ, щото да има най-много резултати.

За сътрудници на списанието, редакцията е ангажирала изпитани сътрудници отъ нашия литературенъ свѣтъ.

Така съ общи усилия и съ повече надежда, ние поднасяме на младитѣ читатели, едно списание въ което, тѣ ще виждатъ отражението на своя малтъкъ животъ съ чиститѣ му и свещенни стремежи.

Редакцията.

Първата крачка.

(Разказъ).

Василчо, Боянчо и Славко бѣха навършили презъ месецъ августъ седма годишна възраст.

Единъ день, когато си играеха въ градината, Василчо каза на другарчетата си:

— Знаете ли, че ние слѣдъ десетъ дни ще бждемъ ученици?

— Отъ де знаешъ това? попита го Славко.

— Мене татко снощи ми каза, че съмъ станалъ вече голѣмъ и че ще ме запишатъ ученикъ въ първо отдѣление. И тритѣ другарчета бѣха много весели и радостни, че ще бждатъ ученици.

Ето новата учебна година дойде. Василчо, Боянчо и Славко, придружени отъ родителитѣ си, се записаха за ученици отъ първо отдѣление.

Когато ги записваше главниятъ учителъ имъ казваше по нѣколко думи, за да ги насърдчи.

Въ понеделникъ, когато стана часътъ осемъ, децата чуха звънецътъ и почнаха да се нареждатъ близо до входнитѣ врата на училището. Излезе единъ високъ, младъ учителъ, съ очила и каза на децата отъ първо отдѣление, да се наредятъ и влѣзатъ въ училищната стая.

Дѣцата влѣзоха и седнаха по двама на чинъ. Учителътъ почна да ги запитва за имената имъ и ги записа въ своя дневникъ. Първитѣ съвѣти къмъ дѣцата бѣха тези:

„Дѣца, вие ще бждете мои ученици. Азъ искамъ да ме слушате, за да ви обичамъ. Азъ ще ви уча да четете и да пишете.

Ще ви науча да смѣтате, както сега знаятъ да четатъ, да пишатъ и да смѣтатъ вашитѣ по-голѣми братчета и сестричета. Ще ви уча на добро. Ще учимъ, ще пѣемъ и поиграваме по нѣкога“.

Следъ нѣколко минути училищния звънецъ удари и дѣцата излѣзоха на двора да си играятъ.

Втория часъ учителътъ каза на дѣцата, че ще ги научи да пѣятъ една пѣсничка за **родителитѣ**. И той почна да имъ казва редъ по редъ думитѣ на тази хубава пѣсень:

Родители

Дѣдо Господи прости ме,
Моля ти се отъ душа,
С'умъ и разумъ надари ме,
Да не мога да греша.

*

Запази ми ти сърдцето
Отъ зли мисли и неща.
Всичко виждашъ отъ небето,
Зло до менъ недей праща.

*

Дай на мама, дай на тате,
Здраве сила и животъ;
Миръ, Любовь на всички братя
И добро на цѣлъ народъ.

Когато се свърши втория часъ, дѣцата излѣзоха две по две отъ класната стая и наредени, тръгнаха за у дома си.

Слѣдъ като се нахраниха, тритѣ другарчета се събраха пакъ наедно да играятъ въ градината на Славкови.

Василчо си бѣше купилъ вече букваръ и показваше хубавитѣ картинки въ него. Боянчо бѣше взелъ плочата и показва на другарчетата си какво бѣше написалъ. Така неусетно минаваха днитѣ и дѣцата всѣки день научаваха по една нова приказка или нѣкоя хубава пѣсень. Като се навечеряха, веднъжъ майката на Славко го повика и го накара да ѝ изпѣе пѣсенъта за родителитѣ. Славко я бѣше научилъ и я каза безъ да сбърка. Тогава Славковитѣ братчета почнаха да я пѣятъ и той пѣеше наедно съ тѣхъ.

Следъ много дни и тритѣ другарчета станаха добри ученици. Учителътъ имъ ги обикна много. А и родителитѣ имъ много се радваха.

Чичо Благо.